

всѣки единъ имаше предъ видъ собствена задача. Тази ми философска тактика увеличи любовъта и почитъта на братственитѣ членове къмъ мене. Съветитѣ ми, думитѣ ми се възприемаха отъ тѣхъ съчувствено и съ готовностъ. Азъ добивахъ отъ день на день все по-голѣмо влияние и сила, цѣлото братство треперѣше надъ мене.“

Спечелилъ си голѣмъ опитъ въ живота и въ устройство-то на тайни дружества, Селимински знае, че „отъ начало не трѣбва да бжде много смѣлъ и лековѣренъ тамъ, гдето държавата е варварска, а обществото зле управлявано политически и духовно.“ Той действува предпазливо и само по етапи подготвя другаритѣ си за великото дѣло. Спрѣлъ погледъ върху личности отъ народа, които не били заразени отъ грѣцка поквара, той иска да ги наведе на своитѣ разбирания, като използва готовитѣ вече у тѣхъ народностни чувства и добре разбранитѣ имъ лични и обществени интереси. И той е щастливъ да намѣри такива личности, люде отъ класата, която изнася всички обществени тежести, съзнава причинитѣ на злото и копнѣе за подобрене на народната съдба. Изложилъ имъ по-систематично „главнитѣ причини и извори на общото нещастие“, той ги оставя изпърво свободни, всѣки отъ тѣхъ да обмисли по отдѣлно най-целесъобразния начинъ на действие, въ името на общото народно благо. И всѣки отъ тѣхъ, изказвайки по-късно мислитѣ и препоржкитѣ си, може да оцени по-вѣрно своитѣ и чуждитѣ способности, давайки възможностъ и на Селимински да попълни житейската си опитностъ и да налучка правилния пжтъ за общо действие. Въ резултатъ се получава за половинъ година една координирана дейностъ, която изненадва и самия скептиченъ инициаторъ. Той разказва въ споменитѣ си отъ 1855 г., посветени специално на Народното братство, следното:

„Въ кратко време Братството напредна бързо, както въ икономическо и нравствено отношение, тѣй и по влияние, което прояви между градското общество, въ чийто кржгозоръ се забелязваше нова промѣна. Всички се радваха и чудѣха на това, що ставаше, ала никой отъ неоглашенитѣ не можеше да си обясни причинитѣ. Братството образуваше еснафски съюзъ и, чувствувайки се способно и силно, помисли да използва случая — отъ една страна да обедини всички еснафи, а отъ друга да се намѣсва смѣло въ общественитѣ работи. Захвана